

Σπυρίδωνος Μικραγιαννανίτου θυοέσσα μνημοσύνη!

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Πανοσιολογιωτάτου Πρωτοσυγκέλλου της Ι.Μ.Κ.Α. Αρχιμ. Δαμασκηνού Λιονάκη

Ζηλεύω τον ουρανό....

Γιατί πλουτίζει συνέχεια.....

Πλουτίζει με ψυχές αγιασμένες, από τη θεία Χάρη φωτισμένες, από την άενη προσευχή κεκαθαρμένες, από την αγάπη μεταμορφωμένες, απ' το καμίνι του πόνου σαν χρυσός δοκιμασμένες....

Και μεις εδώ, μέσα στους ασπάλαθους της κοιλάδας τούτης του κλαυθμώνος βαδίζοντας, φτωχαίνουμε.... απορφανιζόμαστε.... σαν τον Ιησού προ του τάφου του εξαημέρου φίλου Του δακρύζουμε, στον Ιησού τον Αναστάντα εκ νεκρών ελπίζουμε.... την μνήμη αρχαίων ημερών αγίων συναναστροφών νοσταλγούμε.... την οσιακή μορφή του Γέροντα Σπυρίδωνα Μικραγιαννανίτη, όσο οι μέρες του πρόσκαιρου αποχωρισμού μας πληθαίνουν εντονότερα αναπολούμε...

Και μπροστά στο μεγαλείο του, μικροί και κεχρηαίοι, προς καιρόν σιωπούμε....

Μίλησαν, έγραψαν και επαξίως ύμνησαν τον αοίδιμο Γέροντα πολλοί, βελτίωνες, κρείττονες και αμείνονες ημών...

Για τον ουράνιο άνθρωπο και τον επίγειο άγγελο!

Τον καλλικέλαδο υμνωδό της δόξης του Χριστού!

Τον παιδιόθεν την ισάγγελο πολιτεία στο αγιώνυμο περιβόλι της Παναγιάς επιλέξαντα!

Το της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας ευπειθέστατο τέκνο!

Τών Αρχιερέων, Κληρικών, Μοναχών και Λαϊκών φίλο πνευματικό καί πατέρα στοργικό!

Τον παντοίαις κεκοσμημένον αρεταίς:

Απλότητα και αρχοντιά, ευρυμάθεια και υπακοή, αγάπη και συγκατάβαση, κατανόηση και υπομονή, ειλικρίνεια και μεγαλοπρέπεια, αυθεντικότητα και καλωσύνη, πίστη και υπομονή....

Εν τω στόματι αυτού δόλος ουχ ευρέθη και εν τη ψυχή αυτού κακία δεν ηυλίσθη!

Τον άνθρωπο του Θεού, τον την ευτέλειά μου παραδόξως αγαπήσαντα, τα βήματά μου εκ νεότητος καθοδηγήσαντα και προς το Θυσιαστήριό με νυμφαγωγήσαντα....

Στο πυρωμένο της καρδιάς μου θυμιατήρι, η μνήμη των διδαχών και συμβουλών του, των τελευταίων επί γης ημερών του, λιβάνι που καίγεται, μνημοσύνης θυμίαμα ευλαβικό...

Δεν έχω ούτε του Χρυσοστόμου την ευγλωττία, ούτε του Θεολόγου την ευστροφία, να υμνήσω τον άνδρα “εν ω επήνθει και κόσμιον είδος και γλώττης εύστροφος ηχώ, και φιλοσοφία συναυξηθείσα αυτώ όση τε καθ’ Έλληνας, και όση της θείας αυλής”...

“Και γάρ τρυφή ην μεγίστη το της γλυκείας όψεως απολαύειν εκείνης. Ου γαρ διδάσκων, ουδέ φθεγγόμενος και ψάλλων, αλλά και ορώμενος απλώς, ικανός ήν άπασαν αρετής διδασκαλίαν εις την των ορώντων ψυχήν συναγαγείν” (Ιω. Χρυσόστομος).

Μεγάλο και δυσαναπλήρωτο της παρουσίας του το κενό!

Στην καρδιά μας, στη ζωή μας, στη Μητρόπολή μας....

Όχι, όμως, και στη σκέψη και την προσευχή μας!

Ο αοίδιμος Σπυρίδων έφυγε σωματικά και προσωρινά από κοντά μας, αλλά δεν βρίσκεται μακριά μας...

Ως άλλος Ηλίας στον Ελισσαίο, κατέλιπε σε όλους εμάς, όσοι τον γνωρίσαμε, όσοι τη χαριτόλουστη μορφή του απολαύσαμε, τους θεοφόρους λόγους του ακούσαμε και την ένθεη πολιτεία του εκ του σύνεγγυς παρακολουθήσαμε, την πνευματική του μηνωτή, τις συμβουλές και το παράδειγμά του!

Καλούμεθα όλοι μας, λοιπόν, να φανούμε αντάξιοι της μεγάλης αυτής δωρεάς, αλλά και ευθύνης, να γίνουμε ο καθένας και στο μέτρο των δυνάμεών του, ένας “Σπυρίδων Μικραγιαννανίτης”, που θα αρτύνει την παραπικραμένη από την αμαρτία, το φθόνο, την κακία, τη μοχθηρία και την απελπισία κοινωνίας μας, με το αλάτι της πίστεως, της αγάπης, της ελπίδας, της υπομονής και της εν Χριστώ χαράς!

Αυτό το βέλτιστο και θεόδεκτο μνημόσυνό του...

Ο σταυρός και η ευθύνη μας!

Αμήν!

Πηγή: amen.gr